

HỒI THỨ NĂM KỲ DUYÊN TIẾP NỐI KỲ DUYÊN

Tiểu Phi Thố kết nghĩa huynh đệ với Triệu Minh Tuyên xong liền đem danh tánh của mình nói thật cho ông biết nhưng vẫn còn giấu kín gia thế và dặn dò:

- Hiện tại tiểu đệ chưa thể nói hết mọi việc cho lão huynh được, đây là sự bất đắc dĩ, mong rằng lão huynh lượng thứ cho, một ngày gần đây tự nhiên tiểu đệ thấy đúng lúc sẽ nói liền.

Triệu Minh Tuyên tính tình rất phóng khoáng vội gạt đi:

- Tiểu đệ đừng quan ngại gì hết, quý hồ chúng ta làm đúng lương tâm là được. Tuy nhiên cánh tay phải của tiểu đệ là do ai gây ra ? Việc này có thể tiết lộ cho lão ca ca biết được không? Lão ca ca sẽ giấu kín và âm thầm tìm kiếm tung tích hấn giùm cho.

Tiểu Phi Thố lắc đầu thở dài trả lời:

- Việc này tiểu đệ đã có thể nói được thì lại không biết một chút gì về diện mạo, lai lịch của thủ phạm mới chết chứ.

Triệu Minh Tuyên cũng tế nhị không hỏi thêm nữa, chia tay về phòng nghỉ ngơi. Sáng hôm sau đến giờ thìn cả hai mới dậy nổi, đang cùng nhau ngồi ăn điểm tâm thì bất chợt có một tên khát cái mặt sáng sủa và chỉ chừng mười bốn mười lăm chạy vào, đến trước mặt Triệu Minh Tuyên cúi đầu hành lễ rồi mới ghé sát tai ông ta nói vài câu. Triệu Minh Tuyên gật đầu phẩy tay cho tên tiểu khát cái lui ra về mặt không có gì thay đổi cả, Tiểu Phi Thố cũng chẳng hỏi vì biết đây là chuyện riêng của Cái Bang. Tự nhiên Triệu Minh Tuyên liếc mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi hỏi:

- Tiểu đệ có dự định ở Trường An này lâu ngày không?

Tiểu Phi Thố nghĩ ngợi cho chín chắn mới trả lời:

- Tiểu đệ đệ cũng chẳng biết nữa, tất cả là tùy thuộc vào bọn Nhất Cao Đường Tây Vực có tìm ra “Cốt Đả Bác Đồ” chân kinh hay không vì nó liên quan tới tiểu đệ đệ rất rất lớn.

Triệu Minh Tuyên nheo mắt nói nhỏ:

- Lão ca ca có hai tin vừa nghe được báo cáo; thứ nhất là bọn Nhất Cao Đường vì vụ tối hôm qua đã kéo nhau về Tây Vực ngay sáng nay rồi, chắc là đi thỉnh thị mệnh lệnh của Đại Như Cáp Tự Thủ Toà, tiểu đệ đệ toan tính ra sao?

Tiểu Phi Thố giật mình một cái rồi cười khổ:

- Tin tức của Cái Bang quả nhiên nhạy bén thật nếu vậy tiểu đệ đệ đành phải nhờ vả lão ca ca ăn dầm ở đây tại Trường An này đợi năm bữa nửa tháng chờ bọn Tây Vực trở lại xem có biến chuyển gì không.

Triệu Minh Tuyên cười hì hì nói tiếp:

- Tiếc rằng lão ca ca không có mặt ở đây cho tiểu đệ nhờ vả mới là nguy chứ.

Thấy Tiểu Phi Thố tròn tròn mắt nhìn mình, Triệu Minh Tuyền nghiêm sắc mặt, hạ giọng thì thầm:

- Tin tức thứ hai còn quan trọng hơn, một số hoạt Phật của Thiên Trúc đã xâm nhập Tứ Xuyên, hoạt động quanh vùng Thiếu Lâm Tự lấy danh nghĩa là đang đi tìm kiếm pho “Tiểu Như Lai mật Kinh”. Chính Phương Trượng Thiếu Lâm Tự báo cho Cái Bang biết tin này và đích thân Bang chúa đã đến Thái Thất. Hồng Bang chúa cho gọi lão ca ca đến cùng với Võ phân đàn chủ Tứ Xuyên để bàn soạn đối phó. Lão ca ca nói không có mặt ở Trường An là vì vậy.

Tiểu Phi Thố rất hồi hộp trong lòng, tin này quả thực sẽ chấn động cả giang hồ võ lâm Trung Nguyên, chàng tự nhủ: “Từ sau cái chết của song thân ta và của Tư Mã đại hiệp, võ lâm giang hồ hình như chuyển động rất mạnh, ít nhiều cũng liên quan đến thân thế ta đây”. Tiểu Phi Thố muốn che giấu ý tưởng của mình bèn hỏi Triệu Minh Tuyền:

- Lão ca ca cô biết lai lịch của “Như Lai Mật Kinh” không?

Triệu Minh Tuyền lắc đầu quây quây:

- Võ học Trung Nguyên lão ca còn chưa biết hết nữa là Thiên Trúc, lão ca cũng hoàn toàn chưa nghe cái tên này bao giờ cả, chẳng hiểu nó là võ học hay sách về pháp thuật gọi mưa hú gió.

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm nói tiếp:

- Tại sao lão ca ca lại tiết lộ việc này cho tiểu đệ đệ?

Chàng chẳng cần chờ, tự trả lời luôn :

- Ý của lão ca ca muốn tiểu đệ đệ cùng đi xuống Tứ Xuyên chứ gì ? Tiểu đệ đệ nhân việc này thăm thú thánh địa võ lâm và Ngũ Nhạc một phen. Nhưng phải nói trước là tiểu đệ đệ chẳng còn đồng cân nào trong người đâu đấy.

Triệu Minh Tuyền cười ha hả, rất khoái chí:

- Tiểu đệ đi làm thầy bói thì phát tài không biết sao kể cho hết, còn tiền bạc thì đừng lo đi đến đâu đã có anh em Cái Bang chúng lo lắng chu tất hết...

Triệu Minh Tuyền cười lớn hơn và nói tiếp:

- Ngay chính lão ca ca đây mang tiếng là phân đàn chủ vẫn phải mang truyền thống Cái Bang, trong người cũng chẳng có đồng cân nào cả thì sao.

Cả hai tuy tuổi tác chênh lệch khá xa nhưng rất hợp tính tình, nay lại được đồng hành một thời gian dài thì khoan khoái vô cùng, uống luôn mấy cân rượu rồi mới dắt tay nhau về Tổng đàn Tràng An ở Tập Gia Phố để sửa soạn.

Triệu Minh Tuyền bỏ ra cả ngày hôm đó đề dạn dò Trương Lâm phó phân đàn chủ tất cả công việc thật kỹ lưỡng, sáng hôm sau lập tức cùng Tiểu Phi Thố lên đường liền. Hai người đi đường không có điều gì đáng nói bởi vì tin tức này chưa được lan truyền trong giang hồ võ lâm. Tuy vậy Triệu Minh Tuyền cũng đi rất gấp rút để chiếm tiên cơ, chỉ cần trễ nải vài ngày là giang hồ hào kiệt, võ lâm anh hùng tứ xứ cùng với ma vương, đại đạo sẽ kéo tới đây đông đảo không sao mà kể hết được.

Có lẽ lần này số người phải tính hàng ngàn hàng vạn không chừng vì nơi đây ngoài Thiếu Lâm Tự còn có Ngũ Nhạc kiếm phái nữa. Đến Đăng Phong Huyện là nơi tiền doanh của Hồng Cái Bang, Triệu Minh Tuyên bịn rịn chia tay cùng với Tiểu Phi Thố bởi vì chàng là người ngoài lại còn trẻ tuổi nữa không tiện dính líu tới các cao nhân chức sắc trong Cái Bang và Thiếu Lâm Tự. Chỉ một việc tiết lộ tin tức này với Tiểu Phi Thố cũng là đã vượt quá quyền hạn của Triệu Minh Tuyên rồi. Do vậy bất đắc dĩ ông ta tạm thời phải coi Tiểu Phi Thố là người ngoài cuộc và dặn dò chàng nên giữ kín đáo việc này. Dĩ nhiên Tiểu Phi Thố hờ hờ miệng làm gì, chàng giả như là người khách du xuân dạo quanh mấy thắng cảnh trong dãy Côn Luân để chờ đợi biến chuyển xảy ra.

Hiện tại là cuối xuân đầu hạ hoa trà mi đúng độ nở rộ khắp nơi, cảnh sắc cực kỳ tươi đẹp và hùng vĩ nhưng tâm hồn Tiểu Phi Thố lại rất khắc khoải bồn chồn, chẳng biết là tại hình bóng mấy tiểu cô nương hay tại gia cừu nung nấu. Trải qua mấy ngày chàng đã đi gần hết các danh lam thắng cảnh phụ cận và lúc đó giang hồ hào kiệt đã bắt đầu kéo tới rộ rịp. Đã có người tất nhiên là có tin tức loan truyền, Tiểu Phi Thố chẳng cần dò la cũng được biết các tăng nhân Thiếu Lâm Tự, Cái Bang và mấy vị Hoạt Phật Thiên Trúc đã trao đổi với nhau mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc mới té ngã ra "Tiểu Như Lai mặt kinh" lại chính là "Thanh Học Bí Lục" hay là "Cốt Đả Bác Đồ" chân kinh.

Tiểu Phi Thố chẳng biết pho kinh này có gì kỳ diệu mà mạnh ai nấy đặt tên rồi nhận là võ công của mình, đây là việc hy hữu duy nhất vì từ trước đến nay chưa bao giờ có sự cố một pho kinh mà có tới ba cái tên khác nhau. Chàng đã nhiều lần vào phòng đóng cửa rồi giở cuốn sách đoạt được ở Trường An ra xem xét, quả nhiên trong đó toàn là văn tự lúc nhúc như những con nòng nọc chen lẫn Phạn văn ngoằn ngoèo. Cuốn sách này trải qua biến cố tranh giành, tung lên rồi xuống cả trăm lần nên hiện tại mờ rách rất nhiều chỗ, giá thử nó có đọc được cũng vô phương hiểu đầy đủ ý nghĩa được. Do đó có là chân hay giả cũng thành vô giá trị mất rồi. Tiểu Phi Thố có lúc lơ là vất nó vào một xó chẳng quan tâm đến nữa.

Một hôm trời đã khuya, Tiểu Phi Thố ngồi một mình trong phòng vẫn vợ suy nghĩ về hoàn cảnh của mình, bàn tay chàng cầm cuốn sách lên mân mê một cách vô tình. Đột nhiên ngón tay của chàng sờ phải một chỗ rất trơn láng, chàng liền tò mò soi lên ánh đèn, thì ra chỗ đó do bị rách mất một khoảng nhỏ nhiều lần giở qua giở lại nên lồi một lớp trong chẳng biết làm bằng gì, màu vàng sậm và trơn láng như lụa vậy. Tiểu Phi Thố soi kỹ chỗ rách bỗng giật mình một cái, chỗ rách này lộ ra một nét móc giống như phần dưới của chữ "Thủ" vậy. Tiểu Phi Thố lấy tay nhẹ nhàng lật lần giấy phía ngoài ra mà không sao làm được, cả hai giống như giấy dính vào nhau giống như là một lớp vậy, trong lúc loay hoay Tiểu Phi Thố lỡ đụng phải chung trà chỉ còn một ít nước cạn, số nước này bị đổ tung ngay chỗ chàng định bóc ra làm thấm ướt một khoảng bằng hai đầu ngón tay.

Tiểu Phi Thố chất lưỡi mặc kệ cũng chẳng quan tâm gì cho lắm, ngờ đâu chàng vừa liếc nhìn chỗ đó thì toàn thân giật bắn lên một cái thực mạnh. Hiện tại chỗ nước thấm vào giấy hiện lên rõ rệt ba cái gạch ngang của phần mở đầu chữ "Thủ" cùng với nét móc lộ ra đã thành một chữ "Thủ" nguyên vẹn... Tiểu Phi Thố hồi hộp cầm lấy bình trà, nó cũng chỉ còn lại có một chút nước mà thôi, chàng từ từ tưới khắp trang giấy và chờ một chút cho thấm vào rồi mới giở lên ngọn đèn để xem. Tiểu Phi Thố

kêu lên "ối chà" nho nhỏ, toàn thân run bắn lên vì hồi hộp và kích thích, rõ ràng lớp phía trong dày đặc chữ Hán tự, tuy rằng chưa thể đọc được vì nó còn lẫn lộn vài nét ngòeng ngoèo của lớp ngoài. Tiểu Phi Thố trấn tĩnh thần bả cuốn sách vào túi rồi cấp tốc chạy xuống xin một thau nước rửa mặt. Đầu đấy xong xuôi, Tiểu Phi Thố lấy nước thấm thật đầm vào trang thứ nhất của cuốn sách, lần này rất mau có kết quả bởi vì trang thứ nhất này chỉ có bốn đại tự mà thôi. Tiểu Phi Thố vừa đọc "Thanh hoa bí lục" thì người như lên cơn sốt rét, chàng cười hì hì hoài không sao kìm hãm được phần kích xôn xao trong lòng. Chàng tự nhủ "Đây chính là kỳ duyên vô tiền khoáng hậu, cao thủ mấy nước đánh nhau chí chết để tìm ra nó mà không được, mình chỉ giờ tay một cái đã đoạt dễ dàng, thực khoái chí vô cùng".

Phải mất đến nửa khắc, Tiểu Phi Thố mới trấn tĩnh lại được hoàn toàn, bắt đầu thấm từng tờ dần dần cho đến hết, có tờ dày đặc những chữ, có tờ lại là đồ hình thủy chung không có thiếu sót chỗ nào cả. Tiểu Phi Thố đọc ngấu ngiến thật nhanh pho bí lục này cho mãi đến giờ mùi mới hết. Đột nhiên chàng nhận ra mình đọc giống như cái máy hoàn toàn chẳng hiểu ra sao cả, nên mới ngẩn người ra. Điều này cũng chẳng có gì khó hiểu, pho "Thanh Hoa Bí Lục" có đến mấy ngàn câu, từng câu từng chữ đều ảo diệu thâm thúy vô song, bất cứ ai thông tuệ đến đâu cũng không sao thuộc được trong vòng mấy ngày chứ đừng nói chỉ đến vài giờ như Tiểu Phi Thố vừa làm. Chẳng qua là trong lúc quá vội vã nên chàng ta không nhận ra điều đó, sau đó chỉ cần định trí lại một chút là hiểu mình sai lầm ngay.

Tiểu Phi Thố thở hắt ra trút hết nỗi hồi hộp rồi bỏ nó vào trong mình đánh một giấc cho đến sáng bạch mới trở dậy. Ngày hôm đó mấy lần Tiểu Phi Thố đã định tiếp tục học thuộc từng trang cho chắc ăn mà không sao thi hành được bởi vì trong lòng còn một chút hồi hộp cùng với tiếng chân người thỉnh thoảng đi lại khiến tâm trí phân tán, càng cố nhét vào óc lại càng quên tuốt tuốt. Đến đêm tình hình cũng chẳng lạc quan hơn tí nào, thỉnh thoảng lại có tiếng động khả nghi khiến cho Tiểu Phi Thố phải lập tức giấu sách đi, chờ một lúc mới giờ trở ra, lại phải thấm nước lần nữa rất phiền phức. Tình hình như thế thì có đến thần đồng cũng không có khả năng học thuộc được, Tiểu Phi Thố cáu kỉnh gấp sách lại và tự nghĩ "Có lẽ ngày mai ta phải đi kiếm một nơi cực kỳ yên tĩnh thì mới mong hoàn thành được".

Đã quyết định như vậy Tiểu Phi Thố mới an tâm đi ngủ và ngay buổi sáng hôm sau lập tức du hành đi tìm kiếm liền. Tiểu Phi Thố đi gần hết ngày quả nhiên đã tìm ra hang động rất kín đáo gần Thái Thất, nơi đây có dòng nước chảy luôn qua cực kỳ tiện lợi. Chẳng cần nói tới việc chàng ta sửa soạn lương khô, quần áo làm gì, bắt đầu ở nơi ẩn trú là Tiểu Phi Thố quyết tâm chuyên chú học thuộc "Thanh Hoa Bí Lục" ngay.

Theo lời tựa thì pho chân kinh này là võ học thượng thừa không sao tưởng tượng ra được, nó bao gồm tất cả tinh hoa của Thiên Trúc, Tây Vực và Trung Nguyên. Ba mươi sáu vị hoạt Phật đời trước của A Lạp thiên viện cùng với Thủ Toà Đại Như Cáp Tự và vị tiền bối võ lâm Trung Nguyên là Độc Cô Thiên Thiên Tự giam mình ba năm trời mới viết ra được bộ chân kinh này. Sau đó nó được viết thành ba bản bằng ba thứ văn tự khác nhau cho nên hiện tại mới xảy ra trường hợp ai cũng nhận là của mình là vì vậy.

Trải qua mấy trăm năm, giang hồ võ lâm của ba nước đều hiếm hoi nhân tài, chẳng ai nghiên cứu và học hỏi đến nơi đến chốn pho kinh này nên dần dần thất lạc

đi, duy nhất chỉ còn bản bằng Hán tự của Độc Cô Thiên Thiên tiên bối là còn sót lại. Chẳng biết vị cao nhân đời sau là ai đã đem nó ghép vào loại lựa cực kỳ dai bền, và không thấm nước, hai mặt ngoài thì dùng pho kinh giả mạo thật phức tạp ép vào. Nếu không có duyên phận thì chắc chắn không ai thềm chú ý đến pho kinh quái dị này làm gì. Thằng thần mà nói ra thì Thiên Trúc xứng đáng với địa vị chủ nhân của pho kinh hơn bởi vì họ có tới ba mươi sáu Hoạt Phật đại diện, đa số võ học kỳ bí cũng đều bắt nguồn từ Thiên Trúc mà ra cả. Tiểu Phi Thố đọc xong phần tựa thì bồi hồi cảm xúc vô cùng, đây là tâm huyết của biết bao nhiêu cao nhân tiên bối để lại, bản thân mình không thấu đáo thì thật là phụ bạc vô cùng, thêm nữa nếu học hỏi thành công rồi mà chẳng mang lại lợi ích gì cho thiên hạ thì cũng vong ơn bội nghĩa không kém.

Tiểu Phi Thố thấm nước giở từng phần ra, chủ yếu là nội công tâm pháp mang tên "Thông Huyền Như Lai Thân Công", thảo nào mấy vị Hoạt Phật cứ dịch nghĩa ra gọi là "Tiểu Như Lai mật kinh". Phần thứ hai mỏng hơn ghi chú một số chương pháp, chỉ pháp, khinh công và Cầm Nã tinh hoa của ba nước, mỗi loại chỉ có một môn duy nhất mà thôi. Phần thứ ba còn mỏng hơn nữa, lời văn trúc chặc và ảo diệu vô cùng bởi vì đây là phụ lục cách dùng khinh công thượng thừa chuyển đổi thành pháp môn biến hình như ma quỷ vậy, tên gọi là "Thông Huyền biến pháp" trong hơn một tuần Tiểu Phi Thố học thuộc lòng toàn bộ cả ba phần rồi dùng gấm tốt bọc lại cẩn thận, ngoài bìa đề mấy chữ Phật pháp kinh, ý định sẽ biếu nó cho Tàng kinh các của Thiếu Lâm Tự, tránh trường hợp lưu lạc giang hồ rồi rơi vào tay ác nhân tà ma ngoại đạo, hậu quả tai hại sẽ không thể lường trước được.

Từ nơi trú ẩn này ở Thái Thất đi qua Thiếu Lâm Tự tại Thái Thất cũng không xa mấy nên Tiểu Phi Thố quyết định tạt qua chùa rồi mới trở về Đãng Phong. Chàng trèo hết mấy chục bậc đá ngoằn ngoèo dẫn lên ngôi thánh tự này thì trong chùa đã vang lên mấy hồi chuông báo khách, quả nhiên nơi đây canh phòng rất nghiêm mật, con ruồi con kiến cũng khó mà lọt qua được. Cánh cổng lớn kêu kèn kẹt nho nhỏ, mở hé vừa đủ cho tri khách tăng đi ra, nhà sư này tướng mạo rất hoà ái và phượng phi. Ông ta chấp tay chào Tiểu Phi Thố nói trước luôn:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ đến thăm tệt tự không được may mắn cho lắm. Vì hiện nay Phương Trượng đang mắc bận toạ thiền diện bích không tiếp kiến bất cứ ai cả.

Tiểu Phi Thố biết rằng trong chùa chắc vẫn còn hội họp tiếp diễn chứ chẳng phải hành công diện bích gì cả, nhưng tăng lờ cúi đầu chào lại:

- Tiểu bối chẳng có cao vọng được các đại diện tiếp kiến, chỉ vì gia phụ để lại một bộ Phật pháp kinh mang từ Thiên Trúc về mà gia đình không sử dụng đến, nay có dịp đi ngang. Kính dâng Thiếu Lâm Tự để cho vào kho kinh sách, gia phụ có linh hiển cũng được hài lòng.

Lúc này tri khách tăng mới hoà hoãn nét mặt, tươi cười nói:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ thành tâm thì Chư Phật sẽ chứng giám cho, bản tăng là Viên Như, chẳng hay tiểu thí chủ tính danh là gì để tiện ghi vào thư mục.

Tiểu Phi Thố móc cái bọc gấm ra trao cho Viên Hoàn, cười tủm um trả lời:

Có đáng gì đâu, đại sư cứ ghi tiểu bối họ Phương là được.

Nói xong chàng cúi đầu chào quay lưng xuống núi luôn, dĩ nhiên với một tiểu tử vô danh như Tiểu Phi Thố thì tri khách tăng cũng chẳng cần miễn cưỡng đưa tiễn. Tiểu Phi Thố đi tắt qua mấy khu rừng hoang vắng để về Đãng Phong cho mau lẹ hơn và tiện thể ngắm cảnh luôn. Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe một âm thanh khuất sau lùm cây vang lên:

- Người sục sạo cái gì chung quanh Thiếu Lâm Tự này, khôn hồn thì nói thật ra đi.

Âm thanh trả lời the thé khiến Tiểu Phi Thố giật mình, hình như đã nghe qua tiếng này ở đâu rồi thì phải:

- Núi rừng có phải của riêng mấy tên trọc đầu đầu, lão thích đi thì cứ đi, sục sạo làm quái gì?

Qua lời nói thì chắc người hỏi phải là tăng nhân của Thiếu Lâm Tự, nhà sư này tức quá quát luôn:

- Người đừng có lừa gạt mà thêm tội lỗi, ta phụ trách canh phòng nơi đây, đã theo dõi người từ nửa giờ trước rồi. Người vừa quanh quẩn vừa tìm kiếm cái gì đó chổi cãi sao được?

Nhà sư này vừa dứt tiếng nói đã gào lên một tiếng the thảm rồi tử tử lạng đi, lúc đó âm thanh kia mới tự lâm bầm:

- Người đã biết rõ thì ta cho người về châu Phật Tổ ngay lập tức.

Tiểu Phi Thố vừa nghe âm thanh rú lên liền đề khí vọt qua lùm cây, miệng quát tháo:

- Chớ có làm càn đây!

Chàng hạ thân xuống thì đã muộn mất rồi, xác của tăng nhân Thiếu Lâm Tự nằm ngửa, bẻ gãy máu tươi trên ngực và tay còn cầm một cái còi bằng trúc, chắc có lẽ toan báo động mà không kịp. Liếc mắt nhìn thủ phạm Tiểu Phi Thố lại càng kinh hoàng hơn, chàng cười khổ nói:

- Thảo nào lỗ tai nghe quen quen và mắt trái giật giật.

Nhân vật kia dáng người lùn tịt và đầu to quá khổ kia còn ai khác hơn là Hắc Phiến Lão Quỷ hẳn ta cầm cây quạt sắt còn nhỏ máu tươi trông rất ghê rợn, ngựa mặt lên trời cười xằng sặc một hồi rồi mới trừng mắt nói:

- Oan gia gặp oan gia, đây là tự người đứt đầu vào thì chớ có kêu oan gì nữa nhé.

Lão quỷ này tính tính hung ác, nói xong là đưa quạt sắt lên định ra tay liền, Tiểu Phi Thố xua tay ngăn lại:

- Trước kia lão theo lời sai xử của Tần Nhĩ Hùng nên mới cố tâm bắt ta, hiện tại hán còn giữ thân không xong với Nhất Cao đường thì bắt tất oán thù làm gì nữa?

Hắc Phiến Lão Quỷ cười hềnh hếch trả lời:

- Phần đó bỏ qua cũng được nhưng món nợ cái vai thì sao ? Hoàn toàn là do người làm ra cả. Lão không tính lỗi thì tiểu tử đưa vai ra đây nào.

Tiểu Phi Thố cười gượng cãi luôn:

- Trước là do lão tự nhiên truy đuổi ta, sau là do Tiểu Diện Hoạt Phật ra tay, và lại vết thương lại do cái quạt của chính mình gây ra thì tự mình làm còn trách ai được?

Hắc Phiến Lão Quỷ trầm mặt, tử tử nhích lại gần Tiểu Phi Thố, miệng lảm bảm:

- Cái trước dồn cái sau cộng thêm tiểu tử phát hiện ra lão hạ sát tăng nhân Thiếu Lâm Tự, thì cứ giết người diệt khẩu cho xong...

Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghiêm mặt hỏi:

- Lão có biết từ khi ta gặp Tiểu Diện Hoạt Phật thì đã học được thần công gì không?

Hắc Phiến Lão Quỷ ngẩn người ra, hơi có vẻ lo ngại, vì câu nói này chẳng khác gì lời hăm dọa.

Lão nghẹo đầu suy nghĩ, hai mắt vẫn nhìn chăm chú phòng Tiểu Phi Thố bỏ chạy. Hắc Phiến Lão Quỷ chợt sáng diện mạo lên:

- Không phải rồi, tiểu tử hết đường trốn chạy nên mới dùng hạ kế dọa lão, người đã có thần công thì chẳng khi nào lý sự vòng vo thế đâu.

Đã có kinh nghiệm hễ mà hở tay là Tiểu Phi Thố thoát được ngay cho nên Hắc Phiến Lão Quỷ nói xong lập tức đưa quạt lên tấn công. Tiểu Phi Thố đảo người tránh được chiêu "Hoàng độc vô miếu" miệng la lớn:

- Phải cho người ném mùi Tu la tán hoa thần chưởng mới được! Tả chưởng nhân theo thế nghiêng người tà tà đánh trả mộ chưởng khiến Hắc Phiến lão Quỷ giạt mình vội vàng vận hết mười thành công lực ra, tay tả đối chưởng, tay hữu quét một đường quạt bồi thêm. "Bùng" một tiếng rất mạnh, Tiểu Phi Thố bị chấn động bước lui lại liền, cũng nhờ đó tránh luôn được đường quạt của Hắc Phiến Lão Quỷ. Hắn ta bị chưởng Tu la tán hoa thần công phản chấn tê tái cả cánh tay nhưng vẫn đứng yên tại chỗ. Hắc Phiến Lão Quỷ phát lên cười the thé:

- Tu la tán hoa thần công của tiểu tử còn kém lắm, chỉ khá hơn trước một chút xíu mà thôi.

Miệng hắn nói mà óc xoay chuyển ý nghĩ "Tiểu tử này quả đã được Tiểu Diện Hoạt Phật truyền cho Tu la tán hoa thần công rồi, bây giờ còn non kém không trừ diệt đi đến khi hắn đạt mức độ cao hơn thì ta hết đường sống mất. Từ ý nghĩ đó mà Hắc Phiến Lão Quỷ lần này quyết tâm giết cho bằng được Tiểu Phi Thố. Lão quát lớn "Xem đây" rồi đem bảy mươi hai chiêu thế trong pho "Không trục ma phiến" này mang ý nghĩa "Con ma quạt đi một cách âm thầm" tất nhiên phải biến hoá rất độc ác, phiến lực kêu sì sì nghe rùng rợn vô cùng. Tiểu Phi Thố vẫn như trước kia chủ yếu dựa vào bộ pháp kỳ ảo của mình mà tránh né, thỉnh thoảng phản kích một chiêu thì lập tức Hắc Phiến Lão Quỷ đổi chưởng liền.

Chẳng phải là lão thị cường mà chủ ý tiêu hao chân lực của Tiểu Phi Thố, từ đó bộ pháp bị ảnh hưởng chậm bớt đi. Quả nhiên song chưởng đối được năm sáu lần thì Tiểu Phi Thố đã có vẻ uể oải, chàng than thầm trong lòng "Phải chi Tiểu Diện Hoạt Phật truyền cho ta mấy thành nữa thì đâu có đến nỗi, hoặc giả vẫn giữ nguyên công lực vô tướng công còn hay hơn nhiều". Nên biết là Tu la tán hoa thần công cao siêu hơn Vô tướng công nhưng cả hai cùng một mức hoả hầu như nhau thì thần công Thiên

Trúc mau hao hụt hơn bởi vì nó không phải do luyện tập mà có, thiếu hẳn chân bản ngã. Tuy vậy Tiểu Phi Thố nhờ thân pháp vẫn duy trì được cuộc đấu chằng quát rất to:

- Lão quỷ này giết hại tăng nhân Thiếu Lâm Tự rồi lại muốn giết ta để phi tang nữa đây.

Đương nhiên điều này là đúng đắn rồi. Cần gì phải kêu to lên thế, Hắc Phiến Lão Quỷ cười lạnh lùng ra chiêu không ngừng tay vừa nói:

- Tiểu tử có kêu gào đến nửa ngày cũng không có tên trọc đầu nào dám đến cứu đâu.

Thấy Hắc Phiến Lão Quỷ nói trung tâm ý của mình, Tiểu Phi Thố cười gượng, tâm cơ máy động quát luôn:

- Đại sư ...ủa, lão bảo không có ư, thế ai đứng phía sau lão vậy.

Tiểu Phi Thố đóng kịch rất đạt khiến cho Hắc Phiến Lão Quỷ rung mình một cái, mắt hơi liếc về phía sau một cái, lão ta chỉ thấy hoàn toàn trống không nào có đại sư hay tiểu sư gì đâu?... Hắc Phiến lão quỷ biết là đã mắc lõm Tiểu Phi Thố lập tức chuyển mục trở lại nhưng chỉ cần tích tắc như thế là Tiểu Phi Thố đã vừa tránh một đường quạt vừa xoay lưng bỏ chạy liền. Chỉ tiếc là Hắc Phiến Lão Quỷ có thân pháp "Ma đầu đảo ảnh" cũng rất linh hoạt ảo diệu nên vừa biết mắc lõm đã quay lại kịp thời, lão quát lớn:

- Tiểu tử gian manh này chạy đâu cho thoát.

Cả hai như bóng với hình di chuyển hết sức thần tốc, cứ mỗi lần sắp đuổi kịp Hắc Phiến Lão Quỷ ra đòn lại bị chậm đi một chút, đồng thời Tiểu Phi Thố phải tránh né cũng chậm một chút, thủy chung vẫn cách nhau chừng hai thước mà thôi. Đột nhiên Hắc Phiến Lão Quỷ kêu lên "Ồi chà" rồi bấm nút chiếc quạt một cái bắn ra mười mấy mũi độc châm, lão tính toán rất kỹ phương hướng khiến cho Tiểu Phi Thố bó buộc phải lạng người chênh chếch về bên trái mới có thể tránh được. Từ lúc đó trở đi lão quỷ cứ thỉnh thoảng lại dùng phương pháp này để Tiểu Phi Thố không sao chạy tới Thiếu Lâm Tự được. Chàng kêu khổ thâm trong bụng "Dè đầu tên lão quỷ này tinh quái cực kỳ, ta cố ý chạy lên chùa mà hắn cũng phát hiện ra được mới thật chết chứ".

Tiểu Phi Thố có biết đâu Hắc Phiến Lão Quỷ xuất thân từ dãy Côn Luân này, một thời gian dài làm ma làm quỷ quanh vùng Thiếu Thất, Thái Thất Sơn, về sau bị Thiếu Lâm Thần tăng là Độ Pháp đại sư truy đuổi gắt gao quá mới dời qua Chung Nam Sơn thành lập Diêm La trại cho yên thân. Do vậy phương hướng, vực sâu cho đến từng gốc cây ngọn cỏ lão quỷ đều rành rẽ như ở nhà, tha hồ Tiểu Phi Thố chạy đến đâu cũng không sao lừa gạt bỏ rơi được hắn. Cả hai càng lúc càng xa Thiếu Lâm Tự, hiện tại đang ở phương vị Tây Bắc của Thiếu Thất, nơi đây cực kỳ hiểm trở, vách núi thì cheo leo, vực thẳm sâu hàng ngàn trượng và những mỏm đá tai mèo lởm chởm. Tiểu Phi Thố nhảy nhót trên những mỏm đá cực kỳ kinh linh khiến cho Hắc Phiến Lão Quỷ không tài nào giở độc châm ra được nữa, chàng đã mừng thâm trong bụng, toan tính phải là cố gắng duy trì đến đêm tối thì mới có khả năng thoát thân.

Trong khi đó Hắc Phiến Lão Quỷ mừng thầm vì là hắn biết hướng chạy của Tiểu Phi Thố dẫn đến đường cụt, chỉ chừng năm dặm nữa là ba bề toàn là vách đá dựng

đứng mà thôi. Từ lúc đuổi nhau đến giờ đã mấy tiếng đồng hồ quá cả giờ Ngọ mà cả hai vẫn chưa ăn uống một tí gì nên hầu như đều gần cạn kiệt sức lực. Tiểu Phi Thố đã cảm thấy thân hình nặng nề, nhảy nhót khó khăn thì mắt chợt thấy một con đường thỏ, hình thể vòng vèo như ruột dê lập tức chàng nhảy xuống theo lối này cho đỡ tốn sức. Chàng vừa chạy tọt vào mấy trượng thì nghe Hắc Phiến Lão Quỷ cười rú lên cực kỳ khoái trá và đắc thắng. Tiểu Phi Thố vừa chạy vừa nghĩ "Hừ, mệt muốn đứt hơi mà lão quỷ còn cười được, kỳ lạ thật".

Sự việc lại còn kỳ lạ hơn nữa, Hắc Phiến Lão Quỷ không bám sau lưng chàng mà lại thùng thẳng vừa đi cười khiến cho Tiểu Phi Thố giật mình đảo mình nhìn quanh, nhãn quan của chàng lúc này tha hồ nhìn cũng không sao phóng tầm mắt ra xa được ba bề toàn là vách núi chắn ngang mất rồi. Tiểu Phi Thố cười khổ trong bụng, đến nước này chỉ còn mỗi cách quay trở lại chiến đấu đến cùng với lão quỷ mà thôi. Chàng tự lượng sức mình trước sau gì cũng bị đại bại nhưng thà như vậy còn anh hùng hơn là bó tay chịu chết. Hiện tại Hắc Phiến lão quỷ còn ở mãi đằng xa, vẫn cười không dứt nên Tiểu Phi Thố thở phào. Cũng thùng thẳng đi cho đỡ mệt. Trong lòng chàng xoay chuyển hàng trăm phương pháp mà phương pháp nào cũng vô hiệu nghiệm với tình thế lọt vào rọ như thế này.

Bất chợt khi Tiểu Phi Thố lướt mắt nhìn thấy một miệng hang nhỡ cách mặt đất chừng nửa trượng cao thì mừng rỡ hết sức. Đúng lúc Hắc Phiến Lão Quỷ chạy tới, chàng chàng còn đắn đo gì nữa bèn chui tọt vào luôn. Cái hang này chỉ vừa đủ một người lom khom và hướng dần lên cao nên Tiểu Phi Thố rất khó khăn trong khi di chuyển. Nhưng vẫn bậm môi cố gắng vì sợ rằng Hắc Phiến Lão Quỷ thân hình thấp hơn, đuổi theo mau hơn. Ngờ đâu lão quỷ đứng ngoài cửa hang lại ôm bụng cười to thêm. Phải mất đến nửa khắc lão ta mới nín cười được rồi nói:

- Tiểu tử tận số rồi, cho nào không chui lại chui vào hang Vong Mạng không có đường thoát đâu!

Tiểu Phi Thố đang hăm hở chui dần vào chỉ nghe âm thanh vọng oang oang điếc cả tai chẳng thành câu thành tiếng gì cả nên vẫn cứ tiếp tục, càng lúc cái hang này càng lên cao và rộng ra thêm. Lúc này đã dễ đi Tiểu Phi Thố mới cảm thấy trên đầu ề ề vì những va chạm vào trần hang lúc này còn lom khom. Chàng xoay người lại chẳng con thấy cửa hang đâu nữa vì lòng hang quanh quẩn lại mấy lần che khuất hết ánh sáng, có điều hơi lạ kỳ là đáng lẽ nó phải tối đen như mực mới đúng, đằng này vẫn mờ mờ chẳng hiểu ánh sáng từ đâu phát ra cả, Tiểu Phi Thố ngồi dựa vách đá thở hít dưỡng thần, trong hang im lặng tuyệt đối thế này thì Hắc Phiến lão quỷ có mò vào cũng phát hiện được ngay, chẳng phải lo lắng nữa.

Được chừng một khắc Tiểu Phi Thố bỗng nghe tiếng nổ lách tách từ ngoài vọng vào nho nhỏ, chàng đang ngẩn người ra suy nghĩ thì tiếp theo là một mùi khen khét của khói xộc vào mũi. Tiểu Phi Thố cười thâm tự nghĩ "Cứ để cho lão quỷ tha hồ mà đốt, khói tới đâu ta lùi vào tới đó", Đột nhiên đầu óc chàng văng vất tựa hồ đang con buôn ngủ giữa khuya vậy, chàng giật bắn người lên vội vàng bịt công phòng bế ngũ quan và huyết đạo rồi mới lui vào trong thêm mấy trượng nữa, đầu óc liền trở lại bình thường. Tiểu Phi Thố chẳng mừng được lâu, khói càng lúc càng xông vào dày đặc, trong mùi khói nồng nặc có lẫn mùi hăng hắc của chất độc và chàng đã bắt đầu thấy cá hơi nóng nữa.

Tiểu Phi Thố cả kinh lùi sâu vào trong thêm nữa, lòng hang vẫn còn rộng rãi nhưng đột thiên cái lưng của chàng va vào vách đá rất mạnh Tiểu Phi Thố vội vàng lấy tay sờ soạng chung quanh, chàng đi nửa vòng tròn cũng chỉ thấy toàn là vách đá mà thôi. Đầu óc Tiểu Phi Thố nhớ lại giọng cười, hành động kỳ lạ của Hắc Phiến lão quỷ thì lập tức hiểu ra toàn bộ sự việc. Tiểu Phi Thố đảo nhanh ý nghĩ, quyết định xông ra một mất một còn với lão quỷ còn hơn chịu chết nhục nhã như thế này. Do đó nín hơi đi ngược lại, mới đầu còn chưa cảm thấy gì nhưng được chừng hơn trượng thì đòi mất cay sè, hầu như không thở được nữa.

Chàng vẫn kiên tâm tiếp tục đi ra nhưng chỉ được thêm hai trượng nữa thì đầu văng mất hoa, cả đến môi mũi, da thịt cũng hơi tê tê, hình như độc chất lẫn trong khói đã thấm vào lớp da vậy. Tiểu Phi Thố bủn rủn cả chân tay, ước tính không sao vượt nổi mấy trượng nữa nên cố gắng gượng chạy trở vào. Dĩ nhiên có khá hơn một chút nhưng chàng nhận biết đây chỉ là nhất thời mà thôi, chỉ chừng một khắc hai khắc hay giỏi lắm đến nửa tiếng là cùng thì mình sẽ hết phương chống trả lại kế hoả độc công của Hắc Phiến Lão Quỷ. Tiểu Phi Thố lùi hẳn vào vách đá, ngồi phịch xuống than thở:

- Không ngờ hôm nay lại biến thành thảm họa mất rồi. Tiểu Phi Thố lâm vào tình trạng tuyệt vọng, tâm trí tự nhiên buông xuôi mặc cho khí độc và hơi nóng càng lúc càng tăng thêm. Hiện tại chàng chẳng suy nghĩ gì ngoài việc hồi tưởng lại cảnh tượng gia đình bị thảm sát, tiếp đến là cuộc sống lang thang khắp giang hồ để tìm cừu báo phục, diễn biến hết sức đau lòng khiến cho Tiểu Phi Thố bật lên tiếng than :

- Ác nhân hình như bao giờ cũng thắng thế hơn hiền nhân, gia cừu họ Âu Trường kể như vĩnh viễn chẳng còn ai biết được nữa rồi!

Tiểu Phi hổ nhắm nghiền đôi mắt lại nhắm nhắm như người đang trăng trối:

- Gia gia, má má tha thứ cho tiểu nhi tài hèn sức kém, số mạng chẳng ra gì nên không sao báo phục được. Đang nhắm nhắm, đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe một giọng nói khàn khàn lọt vào tai, âm thanh chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng rất rõ ràng từng chữ:

- Sao tiểu tử lại oán trách trời đất ngu ngốc như thế, ác nhân có đời nào lọt được lưới trời đâu?

Tiểu Phi Thố ngẩn người ra nghe ngóng một lúc, đầu bắt đầu mơ màng nên chàng chất lưỡi tự nhủ "Mình sắp chết tới nơi cho nên ma quỷ xúm lại chờ đợi bắt hồn đi, đã vậy còn thuyết lý lăng nhăng nữa chứ! Nghĩ vậy Tiểu Phi Thố quát to:

- Muốn bắt hồn thì mỗi đang chờ đợi đây, đừng nói vớ vẩn chán lỗ tai lắm.

Ngờ đâu vừa dứt câu đã nghe âm thanh vo ve kia vọng lại lần này có vẻ rất tức giận:

- Tiểu tử nói nhăng gì đó, ngươi cho ta là ma quỷ đi bắt hồn hay sao?

Bất giác Tiểu Phi Thố buột miệng trả lời:

- Không phải ma quỷ thì làm trò giấu giếm cũng chẳng khác gì ma quỷ là bao!...

Chàng vừa dứt lời thì vách đá sát bên người bỗng nhiên phát ra âm thanh sào sạo hình như đang có vật gì đào khoét vậy. "Bình" một tiếng âm thanh cực khô khốc của

chất đá cứng gặp đá cứng, vách hang lộ ra một khoảng trống tròn tròn, đường kính vừa đủ cho một người chui vào lọt. Từ lỗ tròn đó thò ra một cánh tay khẳng khiu, nhanh như chớp túm lấy cổ áo Tiểu Phi Thố rồi lôi mạnh một cái khiến chàng chẳng cần cử động gì cũng đã lọt qua cái lỗ tròn nọ ngay. Tiểu Phi Thố lơ mơ trông thấy cánh tay thì khiếp hãi vô cùng nhưng bản tính rất quật cường nên còn cố nén la lớn:

- Bọn người bắt cả hồn lẫn xác ta cũng chẳng sợ hãi chút nào, muốn giở trò gì ra thì cứ tự tiện đi!

Câu nói chưa dứt hẳn thì thân hình của chàng rớt đánh "bộp!" một cái xuống nền đá, gân cốt đau nhức ê ẩm hết sức. Tiểu Phi Thố vẫn la lớn:

- Bắt đầu là trò tra tấn chứ gì, mỗ chưa thấm thía chút nào.

Nói xong chàng lại cười hì hì mấy tiếng để chọc tức bọn ma quỷ nữa. Lần này âm thanh to và vang dội khiến cho Tiểu Phi Thố phải giật mình:

- Tiểu tử này sợ Chết quá đâm ra điên khùng mất rồi!

Chàng lập tức mở mắt ra, ánh sáng ở đây nhiều hơn nên có thể nhìn thấy cảnh vật mờ mờ, một bóng người cao lênh khênh đứng bất động án cả tầm mắt của chàng. Tiểu Phi Thố vẫn chưa hết mơ màng, chàng ngheo đầu nhìn ngắm cái bóng này và nói lầm bầm:

- Hừ ! Con ma này cao thật mà lại gầy gò như thế chắc là ma đói rồi!

- "Bộp" một tiếng dòn tan, má bên phải của Tiểu Phi Thố bồng rât và đỏ lôm lên liền. Chàng tức giận quá chẳng còn biết sợ hãi gì nữa ngồi bật dậy vung quyền ra đánh bóng đen kia ngay, miệng thì quát tháo:

- Lúc sống ta đã bị khinh thị nhiều rồi, bây giờ quyết không chịu cam tâm nữa đâu.

Vì tức giận cho nên bao nhiêu sức lực của Tiểu Phi Thố đều dồn hết vào quyền do đó cường lực không tầm thường, ngờ đâu chỉ còn cách bóng đen chừng một tấc, chuông kinh bao bọc đã chạm vào lần vai bên ngoài thì cổ tay Tiểu Phi Thố chợt tê tái, chân lực theo uỷên mạch phát tán đi hết, khiến cho tay quyền hoàn toàn bất động luôn. Bóng đen trầm âm thanh nói:

- Tiểu tử tỉnh táo lại đi, ta có phải ma quỷ gì đâu và ngươi còn sống rõ ràng cơ mà.

Tiểu Phi Thố lúc này mới "Ủa" được một tiếng, đầu óc đã hết mơ hồ nên vội vung tay một cái Cho Tu la tán hoa thân công phản chấn hoá giải thế cầm nã của bóng đen kia. Tha hồ cho chàng vận chân lực mấy lần luôn thuỷ chung bóng đen vẫn bất động mà Tu la tán hoa thân công chẳng có hiệu lực gì cả. Bóng đen thốt nhiên kêu lên "Ủa" một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử này sử dụng loại thân công của Thiên Trúc đây mà, tiếc rằng hoả hầu kém cỏi quá.

Tiểu Phi Thố vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên rồi hỏi:

- Ngươi cũng nhận biết được thân công nữa ư, như vậy có phải là tăng nhân Thiếu Lâm Tự hay tăng nhân Thiên Trúc hay không?

Bóng đen chẳng trả lời gì, buông tay Tiểu Phi Thố ra rồi chậm rãi đi mấy bước nói rất ngắn:

- Đi theo ta!

Ở hoàn cảnh này, Tiểu Phi Thố vừa kinh ngạc vừa không sao phản kháng gì được nên gượng đứng dậy đi theo luôn. Chàng ngấm ngấm để ý thì thấy lòng hang phía bên này to rộng hơn nhiều tuy rằng cũng quanh co như bên kia vậy. Đi được mấy khúc quanh trước mặt Tiểu Phi Thố chợt thấy chói loà, thật ra nơi đây chỉ có một luồng ánh sáng mặt trời xuyên từ đỉnh núi xuống, cường độ cũng vừa phải thôi nhưng Tiểu Phi Thố ở trong bóng tối đã lâu nên không sao chịu nổi. Chàng nhắm mắt lại một lúc mới từ từ mở ra được, trước tiên cảnh vật đập vào mắt là những vách đá có màu sắc kỳ lạ, óng ánh và huyền ảo như trên thiên giới, sau đó mới là hình ảnh dung mạo của bóng đen kia.

Hiện tại còn dùng từ bóng đen thì hoàn vô nghĩa, trước mắt Tiểu Phi Thố là một lão nhân râu bạc trắng, đôi lông mày dài rủ hắt xuống che phủ ánh nhãn quang sáng rực như hai ngọn đèn lấp ló. Diện mạo của lão nhân gầy gò và dài dãi như thân hình vậy, thoáng trông thì có đến hơn năm thước nhưng thực sự nhìn kỹ thì cũng dễ coi, chẳng qua là lão nhân này gầy gò quá mức mà thôi. Tiểu Phi Thố cúi đầu chào và lên tiếng trước:

- Tiểu bối vừa rồi tâm thần hồ đồ nên nói năng xúc phạm lung tung mong rằng tiền bối thông cảm cho. Tiểu bối là Tiểu Phi Thố, bước chân ra giang hồ chưa được bao lâu cho nên thực tình không nhận ra tiền bối cao danh là gì, xin thứ lỗi vậy.

Lão nhân "que củi" cứ nhìn chằm chằm cánh tay phải của Tiểu Phi Thố, ông ta chợt hỏi:

- Tiểu tử nói năng cũng lễ mạo sao lại chẳng biết phép tắc chào hỏi gì cả, phải chăng cánh tay phải của ngươi không cử động được?

Tiểu Phi Thố giật mình cười ngượng rồi trả lời:

- Tiền bối nhãn lực kinh người thật, quả là tiểu bối bị liệt nhược một tay nên có khiếm khuyết trong việc hành lễ, tiền bối bỏ qua cho.

Lão gật gù cái đầu "không sao" rồi hỏi tiếp:

- Ngươi họ Tiêu chắc là người ở vùng Vân Nam hay Nam Hải Đảo phải không?

Tiểu Phi Thố vội vàng thanh minh:

- Tiểu Phi Thố chỉ là tên hiệu tiểu bối tự đặt ra chứ không phải tên họ thật đâu.

Lão nhân lại gật gù đầu hỏi thêm:

- Thảo nào lúc này ta có nghe người lầm bầm cái gì Âu Trường hay Âu Dương gì đó. Công phu Thiên Trúc của ngươi học được ở đâu vậy?

Tiểu Phi Thố có vẻ ngần ngại không muốn trả lời, lão nhân liền nói tiếp luôn:

- Ta cũng có tên hiệu tự đặt ra là Vô Nhai Khách và đã có lời thề không bao giờ bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc này nữa, tiểu tử cứ nói thật đi.

Tiểu Phi Thố ngấm ngấm cũng chẳng quan hệ gì mấy nên gật đầu trả lời:

- Thần công này tên là Tu la tán hoa chân kinh, tiểu bối chẳng có luyện tập ngày nào cả, toàn bộ công lực đều do vị Tiểu Diện Hoạt Phạt ở A Lạp thiên viện truyền vào mà thôi.

Lão nhân Vô Nhai Khách có vẻ trầm ngâm rất lâu mới thở dài nói như đang tâm sự:

- Cả đời ta nghiên cứu võ học, vẫn chưa thấu phục bất cứ tuyệt học nào nên chán nản tự giam mình trong Vong Mệnh cốc này. Hôm nay hiểu thêm được môn Tu la tán hoa thần công trong lòng đã cả mừng bởi vì lúc này so vai tuổi tác của người thì chân lực già giã, thâm trầm vô cùng tất nhiên thần công này phải là tuyệt học thượng thừa. Ngờ đâu hồi ời, đó lại là chân lực của vị Hoạt Phạt nào đó thì đương nhiên phải vậy, ta mừng hụt mất rồi.

Vô Nhai Khách trợn hai mắt lên nhìn Tiểu Phi Thố và nói tiếp luôn:

- Môn Tu la tán hoa thần công uy lực không phải tầm thường nhưng công phu nhiều năm, hỏa hầu cao mà chỉ đến mức độ đó thì càng chẳng hơn được "Luân đài chân công" của ta!

Lời nói của lão này vừa có vẻ thất vọng và tức giận vì đã lỡ mừng quá sớm. Tiểu Phi Thố tự nghĩ " Đây là một cao nhân tiền bối mê mệt võ học như mê tửu sắc nên chuyện nhỏ như thế mà cũng chán nản rồi". Chàng chợt động tâm nên hỏi ngay:

- Tiền bối đã bao giờ nghe tên "Thanh Hoa bí lục" chưa?

Tiểu Phi Thố không thể nào ngờ đến phản ứng của Vô Nhai Khách lại cực kỳ như vậy, ông ta giật bắn người lên, thân hình giống như có dây kéo vọt cao một cái đầu đã đập vào trần đá của cốc kêu đánh "cốp" rất mạnh, thân hình lơ lửng còn chưa kịp rớt, xuống Vô Nhai Khách đã hấp tấp hỏi tới:

- Ta cần biết bí lục này, tiểu tử hỏi như thế là có ý gì, có biết nó ở đâu không?

Tiểu Phi Thố tủm tủm cười:

- Dĩ nhiên phải biết chứ, tiền bối làm gì vội vã như thế.

Vô Nhai Khách đặt đít đánh "bịch" một cái xuống nền đá, hình như ông ta mình đồng da sắt, bị luôn hai lần đụng chạm mà chẳng hề hấn gì vẫn thản nhiên gật đầu. Khi đã yên vị Vô Nhai Khách mới thở dài nói:

- Khi ta đã tới mức thượng thừa rồi mới nghe kể về pho "Thanh hoa bí lục", mất luôn mười năm tìm kiếm nó mà không sao ra được do vậy về sau này ta tự cho rằng đó chỉ là chuyện bịa đặt mà thôi. Hà! Hiện tại ta đã gần đất xa trời mới nghe tiểu tử nhắc cái tên này, cầu trời cho nó ảo diệu thâm vi diệu vô cùng vô tận mới thật thoả ý chứ nếu nó lại dở dang nửa chừng như Tu la tán hoa của người thì chán đến chết luôn cho rồi.

Tiểu Phi Thố thấy vừa nhắc đến võ học thượng thừa là vị tiền bối này biến đổi tâm tính, mơ mơ hồ hồ liền nên chỉ cười nhỏ hỏi một câu hóc búa:

- Tiểu bối vừa nghe tiền bối nói rằng đã thề không bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc nữa thì làm sao đi lấy "Thanh hoa bí lục" được?

Vô Nhai Khách ngẩn người ra rồi quát luôn:

- Thì người đi lấy mang về đây cho ta xem chứ sao?

Tiểu Phi Thố mỉm cười lại hỏi:

- Thí dụ tiểu bối đi luôn không trở lại thì tiền bố tính sao?

Vô Nhai Khách lần này thộn mặt ra rất lâu, ông ta trầm giọng nói:

- Người đã nhắc nhở, quả nhiên có thể xảy ra trường hợp này, ta bắt buộc phải điếm vào mấy tử huyết mạn tác của người vậy. Trong vòng hai tháng nếu người trở lại với "Thanh hoa bí lục" thì ta sẽ hoá giải cho liền, còn nếu không thì... thì...

Tiểu Phi Thố đỡ lời:

- Thì...chết thẳng cẳng ra chứ gì, chẳng lẽ tiền bối ham mê võ học đến mức mất cả lý trí bức bách người khác đi vào chỗ chết như thế được sao?

Vô Nhai Khách ngẩn người ra ấp úng mấy chữ "thì, ủa, người..." lưng tung cẳng nói câu trọn vẹn, chứng tỏ trong lòng ông ta bối rối cực kỳ lẫn lộn cái thiện, cái ác và tất cả đang xung đột nhau dữ dội. Tiểu Phi Thố bèn mở một con đường thoát:

- Tiểu bối có một phương pháp rất hoàn hảo!

Chàng chưa kịp nhìn thì Vô Nhai Khách đã như bóng ma quỷ chụp lấy hai vai rồi hỏi dồn luôn:

- Tiểu tử có phương pháp gì hoàn hảo thì nói mau!...

Tiểu Phi Thố thấy hai vai mình bị Vô Nhai Khách nắm bóp đau nhức vô cùng, đầu xương gần muốn vỡ vụn ra thì nhăn nhó rên rĩ :

- Tiền bối bỏ tay ra cho tiểu bối trình bày với chứ!

Vô Nhai Khách lúc đó mới như chợt tỉnh vội buông hai vai chàng ra rồi trở mặt chờ đợi.

Tiểu Phi Thố xoa xoa hai đầu vai giả vờ rên rĩ lớn hơn:

Trời ơi đau chết đi được, chắc là vỡ xương mất rồi.

Chàng còn ý kéo dài trêu chọc lão nhân này chơi, ngờ đâu ông ta nóng ruột vô cùng, bất chợt vái Tiểu Phi Thố mấy cái sát đất rồi nói:

- Lão phu nóng nảy quá, tiểu tử bỏ qua cho.

Tiểu Phi Thố giật mình kinh hãi vội vái trả lại, chàng không ngờ vị tiền bối này lại ham mê võ học đến mức hạ mình như vậy nên vội nói luôn :

- Phương pháp của tiểu bối rất đơn giản, tiểu bối mang "Thanh hoa bí lục" đến cho tiền bối, tiền bối truyền tinh hoa võ học lại cho tiểu bối. Như thế cả hai Cùng có lợi không thiệt thòi tí nào cả.

Vô Nhai Khách nhảy tung lên một cái, khen ngợi:

- Hay lắm, ta có cuốn Vô Nhai Khách tinh học ghi chép những bộ võ công thượng thừa trong võ lâm mà ta đã học được, chúng ta trao đổi ra sao đây?

Tiểu Phi Thố nghiêm mặt trả lời:

- Tiểu bối cần phải xem cuốn sách này có xứng đáng không đã.

Vô Nhai Khách tức giận rút trong mình ra một tập sách mỏng đưa cho Tiểu Phi Thổ giọng rất bức bối:

- Tiểu tử cứ thử coi đi, ngươi là nhân vật gì mà dám chê bai sách của ta.

Tiểu Phi Thổ nhồi nhồi cuốn sách trên tay thờ dãi một cái rồi vẻ chán nản:

- Không được rồi, cuốn sách này mỏng quá làm sao xứng đối chác, nói thật với tiên bối chỉ một chương phụ lục về thuật biến hình trong "Thanh hoa bí lục" cũng đã dày bằng cuốn sách này rồi đó.

Vô Nhai Khách trợn hai mắt lên gần muốn rách cả mí luôn ông ta hồi hộp hỏi lại:

- Sao, người nói rằng "Thanh hoa bí lục" có phần về biến hình ư ? Điều này không sao tin được, chắc là tiểu tử lừa gạt ta chứ trên đời làm gì có chuyện biến hình.

Tiểu Phi Thổ cười nhạt ngồi xếp bằng xuống chờ cho Vô Nhai Khách thật chú ý mới bắt đầu đọc từ đầu đến cuối chương phụ lục về thuật biến hình. Vô Nhai Khách mới đầu còn ngờ vực, càng về sau càng biến đổi diện mạo luôn luôn, đến khi Tiểu Phi Thổ đọc xong thì mặt ông đã tái nhợt như người sắp chết, ông ta lâm bâm lại mấy câu, lộn đầu lộn đuôi hết vì Tiểu Phi Thổ đọc nhanh vô cùng, dù có cố tâm đến mấy cũng không sao nhớ được. Vô Nhai Khách năn nỉ:

- Tiểu tử ngoan ngoãn đọc lại một lần nữa đi

Tiểu Phi Thổ cười nhạt trả đũa:

- Đại khái thế thôi, trên đời này làm gì có thuật biến hình như ma quỷ được.

Vô Nhai Khách chẳng tức giận mà lại còn nghiêm trang giảng giải:

- Tiểu tử nói thế là sai lầm vô cùng. Trong võ lâm Trung Nguyên ai cũng đã nghe nói về Nhãn Thuật của các võ sĩ đất nước Phù Tang Tam Đảo, các võ sĩ này đứng ra phải gọi là Ma Khách mới đúng bởi vì họ có thể đi trên mặt nước, chết đi rồi sống lại, biến hoá lúc ở nơi này lúc ở nơi khác, thần diệu khôn tả. Tuy vậy chẳng ai biết nguồn gốc Nhãn thuật lại phát xuất từ Trung Nguyên mãi cho đến đời đại sư Hà Mãn Lư Sĩ mới mượn các thần thuật này áp dụng vào chiến đấu và phát triển nó cho đến bây giờ. Người đọc mà không thấy nó hoàn toàn có cơ sở trên nội công kinh khí Trung Nguyên hay sao ?

Thấy Tiểu Phi Thổ cứ ngẩn người ra hình như chưa lãnh hội được yếu lý của nó, Vô Nhai Khách lại nói tiếp:

- Ta thấy người có vẻ thông tuệ mà sao chậm hiểu quá, thí dụ muốn bơi lội hoặc qua sông như cá ở dưới nước thì các Ma Khách đeo trong người mấy cái túi không khí, nếu muốn đi lại trên mặt nước thì lại có một đôi giày rất đặc biệt bằng loại vải tẩm dầu không thấm nước, phía dưới đế là một lớp trống rỗng chứa đầy không khí nhẹ...

Tiểu Phi Thổ lắc đầu chen lời và hỏi:

- Dù cho có loại giày như thế, chỉ là một tí không khí làm sao nâng đỡ được toàn bộ sức nặng của con người?

Vô Nhai Khách sầm mặt xuống:

- Ta đang giải thích về nguyên tắc, đây chỉ là phụ trợ mà thôi, tất cả đều phải có căn bản nội công vững chắc, phép tắc đề khí lưu chuyển như thế nào, chính là mấy câu người vừa mới đọc xong mà không biết sao.

Tiểu Phi Thố lại bắt đầu nói:

- Cũng chưa đúng hẳn, tiên bối nói về thuật đi trên mặt nước còn mấy câu tiểu bối vừa đọc có cái tựa là "Thuật biến hình" cơ mà.

Vô Nhai Khách thở ra có vẻ rất chán nản, ông ta lắc đầu luôn mấy cái nói tiếp:

- Thôi được ta bỏ qua mấy cái thuật kia đi, nói ngay vào thuật "biến hình" hay còn gọi là "Ảo ảnh thuật" của người Trung Hoa chúng ta. Thực ra thuật này hoàn toàn dựa vào nội lực và thân pháp ảo diệu mà ra, tuy nhiên đã có đầy đủ điều kiện mà lại không được chỉ dẫn thì không sao phát huy được hết hiệu dụng của nó. Tiêu tử nên biết hai mắt của con người nếu tính kỹ ra thì thời gian nghỉ ngơi của nó tức là khi chớp mắt bằng nửa thời gian để nhìn ngắm. Chỉ cần lợi dụng một cái chớp mắt đó thôi một nhân vật cao siêu đã có thể biến mất được rồi, hay là nói cách khác dùng thời gian chớp mắt đó để di chuyển sang vị trí khác, hoặc giả tùy theo địa vật, hướng gió thổi, lá cây rơi hay chuông phong mờ ảo mà lợi dụng, kết quả cũng y hệt như vậy mà thôi.

Tiểu Phi Thố chẳng lĩnh hội được mấy tí nhưng chàng cũng cứ gật gù cho Vô Nhai khách hài lòng rồi mới trở lại vấn đề:

- Được rồi tiểu bối đành liêu trao đổi vậy, trong vòng một tuần sẽ trở lại với pho "Thanh hoa bí lục".

Ngờ đâu Vô Nhai Khách say mê võ học không sao tưởng tượng, ông ta đã vớ được "ảo ảnh thuật" thì dễ gì bỏ qua.

Vô Nhai Khách xua tay nói luôn:

- Không được, không được, tiểu tử ở lại đây mỗi ngày đọc lại một lần thuật biến hình cho ta thật thuộc lòng thì thôi, trong khi đó người cứ theo Vô Nhai Khách tinh học mà luyện tập như thế tạm gọi là trao đổi từng phần vậy.

Tiểu Phi Thố ngần ngừ trả lời:

- Tiểu bối e rằng để chân chờ thì Hắc Phiến Lão Quỷ chui vào hang rồi phát hiện ra chỗ ở này thì hỏng hết.

Vô Nhai Khách ngăn người ra:

Hắc Phiến Lão Quỷ là tên quỷ quái nào có phải là tên phóng hoả định giết người không?

Tiểu Phi Thố vừa gật đầu thì Vô Nhai Khách đã nói tiếp luôn:

- Người này không đáng ngại, khói độc còn quyện trong lòng hang có khi năm bảy ngày chưa tan hết Hắc Phiến lão quỷ chưa dám chui vào ngay đâu, vả lại người cũng chưa thể chui ra được cơ mà.

Tiểu Phi Thố ngần ngừ vì Vô Nhai Khách nói rất đúng lý, chàng lại tự nghĩ "Thuật biến hình" có tiết lộ cũng chẳng quan trọng lắm" nên gật đầu ưng thuận ở lại Vong Mệnh cốc cùng với Vô Nhai Khách.

Hết quyển I